

Hoofdstuk 1: Het Rode Lint

De zee werd langzaam kleiner achter hen.
De rode cabrio reed zachtjes over de kustweg, terwijl de
avondzon het water goud kleurde. Meeuwen zweefden
boven de golven. De wind speelde met Amelies vlechten.
Op de achterbank lag de koffer stevig vastgebonden.
En in Amelies handen rustte de brief.

De brief.

Tommy schoof dichterbij. Matheo keek even achterom
vanuit de voorstoel.

“Lees hem nog eens,” fluisterde Tommy.

Amelie streek voorzichtig over het papier. Het rook nog
steeds een beetje naar zout en wind.

Ze opende de brief en begon te lezen:

Lieve vinders,

Als deze brief in jullie handen is, dan hebben jullie het
teken gevonden. Het rode spoor wijst de weg.

Volg het wanneer de sterren verschijnen. Wij wachten.

Het Sterrencircus.

Even was het stil in de auto. “Het rode spoor...” herhaalde
Matheo zacht.

Tommy keek naar de koffer. “Denk je dat het lint daarmee
bedoeld wordt?”

Amelie voelde opnieuw dat tintelende gevoel in haar buik.

Hetzelfde gevoel als op het strand. Dit was geen toeval.

De koffer, de brief, het rode lint, alles hoorde bij elkaar.

De zon zakte verder weg achter de horizon.

En hoog boven hen verschenen de eerste sterren.

Amelie keek naar buiten. “Vanavond,” fluisterde ze.

“Vanavond beginnen we.”

En ergens, ver weg, misschien dichterbij dan ze dachten,
werd een lantaarn aangestoken.

Het circus wachtte.

De motor bromde zacht terwijl de cabrio de laatste bocht nam en het dorp weer zichtbaar werd tussen de bomen. Het voelde vreemd om terug te zijn. Alsof ze weg waren geweest voor veel langer dan één week.

Amelie hield de brief stevig vast op haar schoot. Ze durfde hem bijna niet los te laten, bang dat alles dan ineens gewoon zou worden. Maar niets voelde nog gewoon.

“Denk je dat ze echt wachten?” vroeg Tommy terwijl hij dichterbij schoof.

Matheo draaide zich half om vanuit de voorstoel. Zijn ogen stonden ernstig.

“Er stond dat we het rode spoor moeten volgen wanneer de sterren verschijnen,” zei hij langzaam. “Misschien begint het pas vanavond.”

De auto stopte voor hun huis. Het grind kraakte onder de banden en ergens blafte een hond in de verte. Mama glimlachte. Papa stapte uit en rekte zich uit.

“Thuis,” zei mama opgewekt.

Maar voor Amelie voelde het niet als thuiskomen. Het voelde alsof er iets in de lucht hing, iets dat nog moest gebeuren.

Ze stapten uit de auto. De avond was rustig. Geen wind. Geen ritselende bladeren. Alleen het zachte tikken van de motor die afkoelde.

Tommy bleef plots staan bij het tuinpad.

“Wacht eens... zien jullie dat?” fluisterde hij.

Tussen de stenen lag iets roods. Eerst leek het gewoon een stukje stof. Maar toen bewoog het heel licht, alsof het ademde in de avondlucht.

Het hart van Amelie begon sneller te kloppen.

Matheo knielde neer en raakte het voorzichtig aan.

“Het is fluweel,” zei hij verbaasd. Een lint. Dieprood.

Helder. Bijna glanzend.

Het leek precies op het lint dat ze op het strand hadden gevonden. Tommy pakte het andere uiteinde vast. Het voelde warm aan in zijn handen.

Heel langzaam gleed het lint vooruit, tussen de struiken door, richting het hek van de tuin.

Boven hen verschenen steeds meer sterren. Ze fonkelden helder in de donkere hemel, precies zoals in de brief stond.

Amelie keek naar Tommy en Matheo. Ze hoefden niets te zeggen. Ze voelden alle drie hetzelfde.

Dit was geen toeval.

En ergens, heel ver weg, of misschien helemaal niet zo ver, klonk een zachte muzieknoot. Zo licht dat je bijna kon denken dat je het je verbeeldde.

Het circus wachtte.

Het lint lag stil tussen de stenen.

Maar toen Matheo er voorzichtig aan trok, bewoog het.

Heel zacht. Alsof het wist dat ze keken.

Tommy hield zijn adem in.

“Het gaat naar het bos...”

En inderdaad, het rode lint gleed tussen de struiken door, onder het tuinhek door, recht naar de donkere bomen.

Amelie voelde opnieuw dat tintelende gevoel in haar buik.

Niet van angst. Maar van iets dat groter was dan zijzelf.

Boven hen stonden de sterren nu helder aan de hemel.

Precies zoals in de brief.

“Volg het wanneer de sterren verschijnen,” fluisterde ze.

De vos zette een paar stappen vooruit. De egel rolde zich

uit en volgde. De kikker sprong dichterbij. De uil spreidde

zijn vleugels. Het bruine konijn spitste zijn oren.

Niemand zei nog iets. Ze wisten het allemaal.

Dit was het rode spoor. En het leidde hen het bos in.

A magical forest scene with a boy and a girl holding a glowing red ribbon. The background is a lush green forest with sunlight filtering through the trees. In the foreground, a boy and a girl are crouching on a dirt path, holding a long, glowing red ribbon that is decorated with small yellow stars. The girl is on the left, wearing a red top, and the boy is on the right, wearing a blue hoodie. The ribbon is held taut between them, and it glows with a warm, golden light. In the background, a fox is visible on the left, and a rabbit is on the right. The overall atmosphere is whimsical and magical.

Het rode lint kronkelde verder tussen de bomen.
De tuin lag nu achter hen. Voor hen begon het bos.
De bladeren fluisterden zacht in de avondlucht.
De sterren fonkelden helder boven hun hoofden.
En toen, hoorden ze het. Eerst heel zacht.
Bijna alsof de wind een grapje met hen uithaalde.
Een toon. Lang en helder.
Tommy bleef staan. “Hoorden jullie dat ook?”
Weer klonk het geluid. Deze keer duidelijker.
Muziek. Geen gewone muziek.
Het klonk als een viool die hoog tussen de takken speelde,
alsof de bomen zelf zongen.
Het rode lint lichtte even op. Niet fel, maar genoeg om het
pad te verlichten.
De vos spitste zijn oren. De uil draaide zijn kop langzaam
in de richting van het geluid. De kikker hield zich stil.
Zelfs de egel stopte met snuffelen.
De muziek werd iets luider.
En ergens tussen de bomen zagen ze een warme gloed.
Heel ver weg, maar echt.
Amelie voelde haar hart bonzen van verwachting.
“Het circus...” fluisterde ze.
En zonder nog om te kijken naar het huis, zetten ze
samen een stap dieper het bos in.

De muziek zweefde tussen de bomen. Soms klonk ze dichtbij, dan weer verder weg, alsof ze met hen speelde. Boven hun hoofden dansten lichtgevende muzieknoden door de lucht. Ze draaiden en glinsterden zacht, alsof ze de weg aanwezen.

Maar er was niemand te zien. Geen muzikant. Geen viool. Alleen het geluid.

Het rode lint gleed verder over het pad en lichtte warm op bij elke noot die klonk.

Tommy keek omhoog. “Wie speelt er dan?”

Matheo kneep zijn ogen samen en tuurde tussen de bomen. “Misschien wil iemand niet gevonden worden.”

Amelie voelde hoe de muziek niet alleen in haar oren zat, maar ook in haar borst.

Bij elke toon leek haar hart mee te trillen.

De vos liep nu voorop. Het konijn bleef dicht bij Tommy.

De egel en de kikker volgden zonder geluid.

De gouden gloed in de verte werd iets helderder.

De muziek ook.

Het rode spoor leidde hen recht naar het licht.

